

Arrest

**nr. 77 436 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 maart 2012 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende bij aangetekend schrijven van 16 augustus 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 januari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Deze beslissing, die verzoekende partij op 19 januari 2012 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 20 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij, om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, ongegrond werd verklaard.

Deze beslissing, die verzoekende partij op 1 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De eerste bestreden beslissing werd verzoekende ter kennis gebracht op 19 januari 2012. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 20 januari 2012 over dertig dagen om een beroep in te dienen. Het verzoekschrift houdende een schorsingsverzoek werd evenwel slechts op 14 maart 2012 per fax aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 20 februari 2012 was. Het beroep om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting geeft verzoekende partij geen verantwoording voor het laattijdig indienen van het beroep.

De vordering is onontvankelijk in de mate dat zij gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat een repatriëring op zeer korte termijn kan doorgevoerd worden, aangezien zij reeds administratief van haar vrijheid beroofd is met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij niet diligent optrad, daar zij pas op 14 maart 2012 een verzoekschrift indiende tegen een beslissing die haar reeds op 1 maart 2012 ter kennis gebracht werd. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing werd evenwel tijdig ingesteld en het loutere gegeven dat verzoekende partij sneller had kunnen ageren laat *in casu* niet toe vast te stellen dat zij dienstig een beroep kon doen op de gewone schorsingsprocedure.

In voorliggende zaak is het hoogdringend karakter van de vordering tot schorsing voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk uiteengezet dat aan verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op grond van medische redenen wordt toegestaan omdat de medische zorgen die zij nodig heeft ook in haar land van herkomst beschikbaar en voor haar toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten.

Verzoekende partij houdt nog voor dat zij geen kennis kreeg van het volledige advies dat de ambtenaar-geneesheer opstelde inzake haar medische situatie en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Nigeria. Zij betoogt dat dit advies zich in een gesloten omslag bij de stad Antwerpen bevindt en zij slechts een (onvolledig) gefaxt exemplaar heeft ontvangen.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier niet blijkt dat zij het advies van de ambtenaar-arts heeft overgemaakt aan de administratieve diensten van de stad Antwerpen en dat het zich daar nog steeds zou bevinden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verwerende partij haar instructie om de bestreden beslissing, samen met een gesloten briefomslag met daarin het advies van de ambtenaar-geneesheer, ter kennis te brengen aan verzoekende partij overmaakte aan de centrumdirecteur van het gesloten centrum te Vottem. Tevens blijkt dat een maatschappelijk assistente in voormeld centrum op 1 maart 2012 de bestreden beslissing en voormelde briefomslag ter kennis bracht van verzoekende partij. Het gegeven dat aan de raadsman van verzoekende partij op 5 maart 2012 niet het volledige advies zou zijn gefaxt impliceert niet dat verzoekende partij zelf niet in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing met de volledige bijlage.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.2.2. Waar verzoekende partij daarnaast stelt dat de tweede bestreden beslissing foutief is voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verzoekende partij houdt voor dat een ambtenaar-geneesheer zijn bevoegdheid overschreed door in het advies dat hij opstelde ingevolge haar aanvraag om machtiging tot verblijf haar financiële mogelijkheden te beoordelen. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen. Dit impliceert dat hij ook de financiële draagkracht van de betrokken vreemdeling en de mogelijkheid voor deze vreemdeling om door middel van een tewerkstelling een inkomen te verwerven dat hem moet toelaten eventuele medische kosten te dragen kan betrekken bij zijn advies. De bewering van verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer zijn bevoegdheid overschreed mist dan ook juridische grondslag. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het gegeven dat één van de bronnen die verwerende partij consulteerde uitdrukkelijk vermeldt geen informatie te verstrekken omtrent de toegankelijkheid van een behandeling, moet worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer ook andere bronnen consulteerde en eigen vaststellingen deed.

Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met *“andere factoren die de toegankelijkheid belemmeren, zoals de afstand en de verspreiding van de zorg”*. De ambtenaar-geneesheer heeft immers gesteld dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt een courant en wijdverspreid gezondheidsprobleem is in Nigeria, dat de Nigeriaanse overheid gratis ART behandelingen en zorg in bijna alle openbare ziekenhuizen aanbiedt en dat er talrijke apotheken zijn in de verschillende delen van Nigeria. Verzoekende partij geeft aan dat ook *“discriminatie”* kan leiden tot een gebrekkige toegang tot medische zorgverstrekking, maar brengt geen gegeven aan waaruit blijkt dat zij gediscrimineerd wordt of dat er een algemeen probleem van discriminatie van personen die aan bepaalde aandoeningen lijden bestaat in Nigeria waardoor de toegankelijkheid van zorgverstrekking in het gedrang kan komen.

Het feit dat niet in elk dorp in Nigeria alle medische faciliteiten beschikbaar zijn – wat blijft uit een verslag van IOM waaruit verzoekende partij citeert –, is voorts niet van die aard om te besluiten dat er enig probleem is inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen die verzoekende partij nodig heeft. Uit de stukken uit het administratief dossier dat door verwerende partij werd neergelegd blijkt immers dat in de steden wel de nodige ziekenhuizen en artsen aanwezig zijn. Verwerende partij heeft ook rekening gehouden met het feit dat in Nigeria er soms een tekort is aan (gratis) medicijnen in de openbare sector en dat patiënten vaak noodgedwongen dure medicijnen moeten aankopen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt, naast een uiteenzetting over de mogelijkheid om te genieten van gratis medische zorgen, namelijk ook toegelicht dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt niet tot gevolg heeft dat zij arbeidsongeschikt is, dat zij derhalve in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij, middels een inkomen uit arbeid, kan instaan voor eventuele medische kosten die zij zelf zou moeten dragen. Tevens wordt geuid dat zij ook bijstand kan krijgen van haar partner en familieleden. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij er bijkomend op gewezen dat zij een beroep kan doen op IOM. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

De bewering van verzoekende partij dat de aanwezigheid van internisten en specialisten infectieziekten in Nigeria niet volstaat geeft evenmin aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij niet op een correcte, redelijke en zorgvuldige wijze tot haar besluit kwam. De ambtenaar-geneesheer lichtte namelijk ook toe dat de andere door hem nuttig geachte voorzieningen (ziekenhuizen, apotheken, medicatie,...) in Nigeria voldoende beschikbaar zijn en verwees hiervoor naar de door hem geconsulteerde bronnen waarin zijn standpunt voldoende steun vindt.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat *prima facie* niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* – hetgeen *in casu* niet blijkt –, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het EHRM heeft voormelde rechtspraak recentelijk bevestigd (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje/ België). Het gegeven dat een aantal magistraten kritisch staan tegen de zienswijze van het Hof – wat door verzoekende partij wordt benadrukt – heeft er dus niet toe geleid dat het Hof een ander standpunt heeft ingenomen.

De bestreden beslissing heeft, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te willen stellen en gelet op de vaststellingen die werden gedaan bij de bespreking van het tweede onderdeel van het middel, niet tot gevolg dat haar haar medicatie wordt ontnomen.

Verzoekende partij lijkt ook nog te willen aangeven dat haar administratieve vrijheidsberoving als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan beschouwd worden. Deze administratieve vrijheidsberoving is evenwel niet het gevolg van de bestreden beslissing, zodat de kritiek van verzoekende partij in voorliggende zaak niet dienstig is. Daarenboven moet worden gesteld dat de Raad, gezien de artikelen 71 en 72 van de Vreemdelingenwet, niet het rechtscollege is dat bevoegd is om te oordelen of een vrijheidsberovende maatregel in strijd is met de wet of enige verdragsbepaling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK